

Arrest

nr. 293 628 van 4 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 7 januari 2016 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dat verzoek verklaarde u een etnische Pasjtoen te zijn met de Afghaanse nationaliteit. U verklaarde afkomstig te zijn van het dorp Tarakhel in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Uw vader was vroeger jihadist. Op een dag gingen uw vader, uw broer en uzelf naar de moskee. Uw vader en broer keerden terug naar huis maar u bleef in de moskee. Toen u thuiskwam zag u dat uw vader en broer waren doodgeschoten. Later kwam u te weten dat uw vader een telefonische bedreiging en twee dreigbrieven had ontvangen van de taliban. Na de begrafenis zei uw oom langs moederszijde dat uw leven in gevaar was. U vertrok in 1394 (2015-2016) uit Afghanistan. In het kader van uw eerste verzoek legde u de taskara van uw vader en de taskara van uw broer neer. Op 29 januari 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen

geloof werd gehecht aan de door u voorgehouden herkomst uit het district Qarghayi van de provincie Laghman. U ging in beroep tegen deze beslissing. In het kader van dat beroep legde u twee verklaringen van dorpsgenoten aangaande uw herkomst neer. In het arrest van 4 juli 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende geen cassatieberoep in tegen de beslissing van de Raad.

U diende een eerste volgend verzoek in op 4 september 2018. In het kader van uw eerste volgend verzoek bleef u vasthouden aan uw herkomst en aan uw asielproblemen. Ter staving van uw verklaringen legde u een foto van uw taskara, een bevestiging van het dorpshoofd van Tarakhel inzake uw afkomst, twee aktes van grondbezit, een kadastraal uittreksel, twee USB-sticks, 1 SD-kaart, een verklaring van een dorpsgenoot inzake uw herkomst, een attest van uw school, de taskara van twee dorpshoofden en de taskara's van uw vader en broer neer. Op 3 januari 2019 verklaarde het CGVS uw verzoek niet ontvankelijk wegens een gebrek aan nieuwe elementen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing. Op 11 februari 2019 diende u een tweede volgend verzoek in. In het kader van dat verzoek bleef u vasthouden aan uw herkomst en verklaarde u dat u in België niet kan leven en dat u geen geld hebt om eten te kopen. Verder verklaarde u dat u van een dorpsgenoot in België hoorde dat uw huis in Afghanistan in brand was gestoken door de taliban omdat zij op zoek waren naar u. Op 27 mei 2019 verklaarde het CGVS uw verzoek niet ontvankelijk wegens een gebrek aan nieuwe elementen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 6 juni 2019 diende u een derde volgend verzoek in. In het kader van dat verzoek bleef u vasthouden aan uw herkomst uit het district Qarghayi in de provincie Laghman en aan uw asielmotieven. U had niets meer gehoord over uw problemen in Afghanistan omdat u geen contact meer had met iemand in Afghanistan. De verbinding werkte niet in uw regio in Afghanistan. Verder legde u nieuwe verklaringen af wat betreft uw reisroute. U verbleef twee maanden in Hongarije in een gesloten opvangcentrum en daarna verbleef u tien dagen in een open opvangcentrum. Daarna verbleef u enkele dagen in een treinstation in Oostenrijk waar u werd opgepakt en vingerafdrukken moest afstaan. Daarna ging u naar Italië waar u ook vingerafdrukken afstond en twintig dagen in het station van Odina verbleef. Verder legde u nieuwe verklaringen af wat betreft uw familiesamenstelling. Uw biologische vader is overleden toen u nog een klein kind was. Uw moeder is vervolgens hertrouwd met de broer van uw vader. Toen u acht jaar oud was, stuurde uw stiefvader u naar Shamshatu in Pakistan om daar naar de madrassa te gaan gedurende vier jaar. Iemand in Hongarije zei u dat u moest verklaren dat uw stiefvader uw echte vader was. U verklaarde voordien dat uw stiefvader werd vermoord door de taliban maar in werkelijkheid werd hij gedood door zijn zoon, die op diezelfde dag ook zijn broer doodde. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban, u werd rechtstreeks bedreigd tijdens de koranles in de moskee. U legde medische documenten in verband met uw chronische hepatitis B-besmetting neer. Op 20 april 2020 verklaarde het CGVS uw verzoek niet ontvankelijk wegens een gebrek aan nieuwe elementen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 11 augustus 2020 diende u een vierde volgend verzoek in. U herhaalde hierin dat alles wat u tijdens uw derde volgend verzoek verteld hebt, de waarheid was, maar dat er nog dingen zijn die u niet verteld had. U voegde toe dat u ook in Qarghayi naar de madrassa was geweest en dat de taliban tegen uw moeder zeiden dat u met hen moest meegaan. Een neef van uw vader is een belangrijke persoon bij de taliban en hij zou u doden als u niet met hen zou meegaan. U zou hierdoor problemen krijgen met de taliban indien u zou terugkeren. U legde voor uw vierde volgend verzoek uw (vervallen) paspoort neer om aan te tonen dat u wel degelijk uit de provincie Laghman afkomstig bent en dat u daar heeft gewoond. U heeft dit nooit eerder neergelegd uit vrees om gerepatrieerd te worden naar Afghanistan. U stelt nog documenten te hebben, maar dat deze nog niet zijn aangekomen. Op 7 januari 2021 verklaarde het CGVS uw verzoek niet ontvankelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 5 juli 2021 diende u een vijfde volgend verzoek om internationale bescherming in. U herhaalt hierin dat u bij uw laatste verklaring blijft en verklaart dat de taliban, volgens uw familie, nog steeds naar u op zoek zijn. U haalt in dit verzoek ook aan dat u een huidprobleem heeft en slaapproblemen. U legt voor uw vijfde volgend verzoek een brief van uw advocaat neer om uw verzoek kracht bij te zetten.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde volgend verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

Overeenkomstig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn of door de verzoeker om internationale bescherming worden voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Bij gebrek aan dergelijke elementen kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk verklaren.

In voorliggend geval moet worden benadrukt dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit het district Qarghayi van de provincie Laghman. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Uw tweede, derde, vierde en vijfde verzoek werden allen afgesloten met een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). U ging tegen geen van deze beslissingen in beroep. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerdere verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

U brengt in het kader van uw huidige verzoek echter geen elementen aan die de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw herkomst uit het district Qarghayi van de provincie Laghman herstellen zodat er ook in het kader van uw huidige verzoek geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw regio van herkomst in Afghanistan en logischerwijze evenmin aan uw verklaringen over de problemen die u er zou hebben gekend en welke aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen. Wat betreft uw problemen met de taliban die nog steeds naar u op zoek zouden zijn en u bij terugkeer naar Afghanistan zouden vermoorden omdat u niet met hen wilde samenwerken dient vastgesteld te worden dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het relaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken uiteenzette (Verklaring volgend verzoek 16/10491/V, vraag 19). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Verder legt u een brief voor van uw advocaat waarvan uzelf niet weet wat deze juist inhoudt (Verklaring volgend verzoek 16/10491/V, vraag 18). Het feit dat u aangeeft dat u de inhoud van deze brief niet kent, maakt het erg vreemd dat u deze brief opwerpt als nieuw element in uw volgende verzoek.

De kritiek die uw advocaat uit op het onderzoek dat door het CGVS in het verleden gevoerd werd naar aanleiding van uw volgende verzoeken, bevat echter geen nieuwe elementen die een ander licht kunnen werpen op de eerdere weigeringsbeslissingen die u ontving. Hierbij dient ook gewezen te worden op het feit dat er geen beroep werd ingediend tegen de laatste vier weigeringsbeslissingen die u in het verleden ontving. Een volgend verzoek kan hierbij niet gebruikt kan worden als beroep tegen een eerdere beslissing na het verstrijken van de beroepstermijn. Indien u niet akkoord ging met de vorige beslissingen, diende u de geijkte procedure te volgen om uw kritiek kenbaar te maken. Hetgeen in casu niet gebeurde.

Uw advocaat haalt in deze brief ook aan dat de door u voorgelegde identiteitsdocumenten, en in het bijzonder uw Afghaanse paspoort dat u voorlegde in uw vierde volgende verzoek, niet aan een grondig onderzoek door het CGVS onderworpen werden. Het betoog van uw advocaat over uw paspoort doet echter geen afbreuk aan de eerdere beoordeling. Dit betoog gaat immers volledig voorbij aan volgende vaststellingen die werden gemaakt in het kader van uw vierde volgende verzoek. Zo werd opgemerkt dat u tijdens uw voorgaande verzoeken steeds had verzwegen dat u in het bezit was van een Afghaans paspoort (verklaring volgend verzoek 16/10491W, vraag 18). Bovendien kan op basis van dit paspoort enkel worden opgemaakt dat u in de provincie Laghman geboren bent. Nergens in dit document wordt vermeld dat u effectief in het district Qarghayi heeft gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Dit paspoort kan dan ook niet als bewijsstuk aanvaard worden om de geloofwaardigheid van uw verklaring over uw regio van origine te herstellen. Tevens moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te

onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. De redenering van uw advocaat dat het paspoort niet op een corrupte manier verkregen kan zijn, daar het paspoort dateert van 14/04/2015, en dus van voor uw eerste verzoek om internationale bescherming van 07/01/2016 houdt geen steek. Uw herkomst werd op basis van uw eerdere verklaringen als niet geloofwaardig bestempeld door het CGVS en de RvV. Het betoog van uw advocaat doet hier geen afbreuk aan.

Het CGVS is er zich van bewust dat de verklaringen die u bij de DVZ op 14 juli 2021 hebt afgelegd in het kader van uw vijfde verzoek dateren van vóór dat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen hebben, en erkent dat er met de machtsovernamen een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsovernamen geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofdte aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicaties zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsovernamen en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon,

tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van

Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen

die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele

socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggestuuring van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:

"de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 van de Vreemdelingenwet;

-artikel 1A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 (hierna: Conventie van Genève);

-artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen dd. 31/01/1967;

-schending van artikel 3 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

-schending van hoorrecht, zoals omvat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;

-schending van artikel 33 van de Conventie van Genève: het beginsel van non-refoulement;

-schending van het art. 62 Vreemdelingenwet – de schending van de materiële motiveringsverplichting;

-het zorgvuldigheidsverplichting;

-het redelijkheidsbeginsel."

Verzoeker baseert zich vooreerst op de schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU (Handvest), waarin het recht om te worden gehoord is vervat. Verzoeker geeft enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de inhoud en de toepassing van het recht om te worden gehoord en van artikel 40 van richtlijn 2013/32/EU, geeft aan dat de machtsovername door de taliban manifest een nieuw element is dat een beschermingsstatus kan wettigen, wijst op de inhoud van de bestreden beslissing en stelt het niet eens te zijn met de redenering van verweerder als diende hij niet (opnieuw) te worden gehoord. Vervolgens geeft hij aan:

"Indien de verzoeker persoonlijk gehoord had geweest met betrekking tot de machtsovername door de Taliban, had hij wel degelijk nieuwe verklaringen kunnen geven waarom verzoekende partij een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan.

Dat verzoeker aldus nooit de kans kreeg om gehoord te worden, impliceert een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en schendt het CGVS op flagrante wijze het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest.

(...)

Verzoeker had namelijk kunnen duiden welke invloed de machtsovername door de Taliban sinds augustus 2021 heeft gespeeld op zijn eigen persoonlijke situatie.

Dat het Commissariaat- Generaal ook niet kan ontkennen dat deze machtsovername geen relevant element is. Zij erkent zelf in de bestreden beslissing dat de machtsovername van de Taliban geleid heeft tot een nieuwe situatie in zijn land van herkomst. (zie bestreden beslissing CGVS, p.3)

Verzoeker constateert aldus dat dergelijke onregelmatigheid het hoorrecht op een zodanige wijze aantast dat de besluitvorming van tegenpartij een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren.

(zie arrest RVV 29/09/2014 nr 130.417 overweging 2.2.6)

Verzoeker meent dan ook dat het hoorrecht, zoals gewaarborgd in artikel 41 Handvest, werd geschonden en dus ook artikelen 48/3, 48/4 § 2 Vw, 48/5 § 3 Vw en 57/6/2 Vw want er zijn wél elementen voorhanden die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan.”

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij in de ogen van de taliban een ‘verwesterd’ profiel vertoont. Gezien hij niet werd gehoord door verweerder, kon hij niet eerder aanhalen dat hij reeds sedert 2016 in België verblijft. Volgens de taliban is dit een ‘ongelovig’ land, zodat hij een risicoprofiel vertoont.

“Echter toont het Commissariaat- Generaal in de huidige bestreden beslissing niet aan hiermee rekening te hebben gehouden!

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is hiermee alvast aangetoond.”

Verzoeker stelt verder gegriefd te zijn door de motieven die inzake het voorgaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Voorts doet hij een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, met betrekking tot het risico voor personen die vanuit het Westen terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker vervolgt:

“Dat er bij de verzoekende partij wel degelijk verschillende elementen aanwezig zijn waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Afghanistan, omwille van zijn verwesterd profiel. Echter is verzoekende partij niet gehoord geweest door het CGVS, waardoor hij ook de kans niet kreeg om deze elementen te benadrukken.

Verzoekende partij kan wel degelijk concrete elementen aanhalen waaruit blijkt dat hij in geval van een terugkeer vervolging zou vrezen.”

Verzoeker wijst in dit kader op de duur van zijn verblijf in België die ertoe leidde dat hij zich meer en meer heeft afgezet van de islamitische waarden en normen in Afghanistan, op zijn activiteiten en inzet in de Belgische samenleving waaronder zijn werk voor verschillende organisaties en vzw's in de horeca en het nachtleven, dewelke worden bevestigd door verschillende personen, op het gegeven dat hij reeds enige tijd verblijft bij en volledig deel uitmaakt een pleeggezin in Gent, op zijn verregaande integratie en ingediende verzoek tot humanitaire regularisatie in België en op een aantal foto's bij het verzoekschrift.

“Dat de verzoekende partij omwille van zijn lang verblijf in België, wat door de Taliban als een ongelovig land wordt beschouwd, wel degelijk een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verwestering.

Verzoekende partij voldoet niet meer aan de Islamitische waarden en normen die door de Taliban worden opgelegd. Hij heeft geen baard, rookt en drinkt alcohol en is voornamelijk werkzaam in het Gentse nachtleven. (zie hierboven)

Dat uit het recente EUAA rapport duidelijk blijkt dat er geen concrete en actuele informatie is over hoe de Taliban staat tegenover terugkeerders uit het Westen. Wat wel geweten is, zijn de verwachtingen die de Taliban stelt tegenover de verplichtingen onder de Sharia.

Dat uit hetgeen hierboven is aangehaald, er verschillende elementen zijn waardoor de verzoekende partij niet in de mogelijkheid zal zijn om zich (terug) te conformeren aan deze Islamitische waarden en normen. In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing laat uitschijnen, haalt verzoeker wél concrete elementen aan die aantonen dat er een gegronde vrees voor vervolging is bij een terugkeer naar Afghanistan.

Dat verzoeker hierover niet is gehoord, wat een schending impliceert van de onderzoeksplicht van het Commissariaat-Generaal.

Minstens dient het dossier van verzoeker teruggestuurd te worden voor verder onderzoek.”

Verzoeker benadrukt dat er een toekomstgerichte beoordeling moet worden gemaakt van zijn vrees, geeft aan dat niet ontkend kan worden dat de taliban Afghanistan controleren en doet andermaal een uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, betreffende het risico in Afghanistan voor personen en afgewezen verzoekers om internationale bescherming die terugkeren en die als ‘verwesterd’ worden gepercipieerd. In dit kader verwijst verzoeker eveneens naar twee arresten die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde en waarin er werd besloten tot een vernietiging, respectievelijk erkenning als vluchteling. Ook wijst hij op een arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen velde op 31 maart 2022. Tevens maakt hij melding van een gebrek in informatie over de behandeling van afgewezen verzoekers om internationale bescherming door de taliban.

Voorts vestigt hij de nadruk op het opleggen door de Taliban van strikte regels in verband met de naleving van de sharia, op de kledingvoorschriften in Afghanistan en op de religieuze politie die aldaar toeziet op de naleving van deze regels.

“Verzoekende partij woont al meer dan 6 jaar in België, en heeft aldus andere waarden en normen ontwikkeld, die niet meer in overeenstemming te brengen zijn met de huidige Islamitische regels die de Taliban oplegt.

Verzoeker heeft een gegronde vrees bij een terugkeer naar Afghanistan. Een risico op een schending van artikel 3 EVRM is imminent.”

Verzoeker wijst verder op en citeert uit informatie omtrent het gegeven dat de Taliban gemaakte beloften niet nakomen en niet te vertrouwen zijn. Vervolgens verklaart hij andermaal:

“Opnieuw kan de verzoekende partij aantonen dat de Taliban niet te vertrouwen is. Er is een grote discrepantie tussen wat de Taliban publiekelijk verkondigt en hoe zij in de praktijk te werk gaan.

Nergens uit de bestreden beslissing toont het Commissariaat- Generaal aan dat verzoeker, bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan, niet door de Taliban in het vizier zal komen, gelet op zijn verblijf in Europa voor meer dan 6 jaar.”

Verzoeker citeert opnieuw uit algemene landeninformatie en herhaalt:

“Dat de behandeling van afgewezen asielzoekers door de Taliban wel degelijk een pertinent element dient te zijn bij de beoordeling van een mogelijke terugkeer.

Dat verzoeker geen vrees heeft hiervoor bij een terugkeer naar Afghanistan, toont verwerende partij niet aan, noch houdt zij rekening met alle informatie die beschikbaar is.”

Verzoeker verwijst in dit kader eveneens naar en doet een uiteenzetting inzake (de toepassing van) het non-refoulementbeginsel zoals vervat in artikel 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en wijst op de positie van UNHCR inzake gedwongen terugkeer naar Afghanistan van augustus 2021 en een bijdrage van UNHCR van 1996. Vervolgens geeft hij aan:

“Het komt aan het Commissariaat- Generaal toe om aan te tonen dat de situatie in het land van herkomst van de verzoeker aan deze standaard voldoet.

Dat enkel verwijzen naar theoretische beschouwingen van bepaalde rapporten, het CGVS dit niet in concreto kan aantonen.

Meer zelfs. Het CGVS motiveert in haar bestreden beslissing dat er voldoende objectieve informatie terug te vinden is, die kunnen aantonen dat verzoekende partij geen ernstig risico op vervolging zal hebben bij een terugkeer naar Afghanistan.

Het standpunt van UNHCR gaat hier lijnrecht tegenin:

(...)”.

Verzoeker besluit inzake het voorgaande als volgt:

“Uw Raad erkende reeds de nood aan bescherming n.a.v. (vermeende) verwestering voor Afghanen in verschillende arresten.

Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging significant groter geworden gelet op de strikte interpretatie van de Sharia dat de Taliban hanteert, zoals hierboven ook aangehaald.

Een vermeende dan wel daadwerkelijk verwesterde Afghaanse onderdaan wie voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een enorm groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN-Vluchtelingenverdrag.

Het onderzoek van de vluchtelingenstatus vereist dan ook een toekomstgericht onderzoek, hetgeen het CGVS in casu helemaal niet heeft verricht.

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt dat het Commissariaat- Generaal onredelijk is in haar motivering en is de bestreden beslissing niet zorgvuldig genomen.

Verzoeker heeft wel degelijk concrete elementen kunnen aanhalen waaruit blijkt dat verzoeker, omwille van zijn verwestering niet kan terugkeren naar Afghanistan. Verzoeker werd niet gehoord, waardoor hij deze elementen niet kon aanhalen.

Door dit niet te doen, getuigt dit niet van een zorgvuldig onderzoek, noch van een gedegen onderzoek in de zin van artikel 48/3 Vw.

Dat de verzoekende partij minstens erkend had dienen te worden.

De bestreden beslissing dient hervormd, dan wel vernietigd te worden.”

Verzoeker gaat voorts in op de nood aan bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). In dit kader voert hij aan:

“De verzoekende partij loopt een reëel gevaar nu de Taliban aan de macht is in Afghanistan.

Indien verzoeker zou worden teruggestuurd naar het land van herkomst, bestaat er een reëel, realistisch risico dat verzoeker ernstige schade zou oplopen.

Het CGVS is van oordeel dat geen enkele van deze situaties van toepassing is in geval van verzoeker.

Zelfs indien er twijfels bestaan over bepaalde aspecten van een asielrelaas, is de het CGVS niet vrijgesteld van haar opdracht om het risico op ernstige schade te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat (zie RVV 28 juni 2018, 206 172)."

Aangaande de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, stelt verzoeker:

"Voorheen kreeg een Afghaanse verzoeker de subsidiaire bescherming toegekend wanneer in zijn specifieke regio van herkomst de Taliban de macht had.

Het is dan ook frappant te noemen dat nu de Taliban over heel Afghanistan de macht heeft, er quasi geen subsidiaire bescherming meer kan worden verleend.

Het nieuw beleid van het CGVS m.b.t. tot de subsidiaire bescherming wordt aangevat met een uiteenzetting omtrent een afname van het geweld en verbeterde veiligheidssituatie nu de Taliban de macht heeft kunnen claimen."

Vervolgens geeft verzoeker enkele algemene, theoretische beschouwingen met betrekking tot de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Verder voert hij aan:

"Het mag dan ook verbazend zijn dat het CGVS zelf toegeeft dat er op heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie voorhanden is over de situatie in Afghanistan. Echter stellen zij dat er nieuwe informatie is van verschillende gezaghebbende experts, analisten en internationale organisaties die stellen dat de situatie verbeterd zou zijn.

Verzoekende partij wenst het CGVS erop te wijzen dat alle bronnen die zij aanhalen, zelf stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds ontzettend volatiel is en er niet concreet kan aangetoond worden dat asielzoekers uit Afghanistan hierdoor geen risico op ernstige schendingen kunnen oplopen bij een terug."

Verzoeker wijst voorts op en citeert uit algemene landeninformatie en stelt:

"Dat de informatie waarop het CGVS zich aldus baseert om te concluderen dat er geen willekeurig geweld meer is in Afghanistan die leidt tot een nood aan internationale bescherming, met een korrel zout dient te worden genomen."

Verder verwijst verzoeker naar algemene landeninformatie en betoogt hij dat hieruit blijkt dat er een kentering aan de gang is in het willekeurig geweld omdat er meer verzet komt tegen de Taliban.

"Zoals ook reeds hierboven aangehaald, dient het CGVS een toekomstgerichte beoordeling te maken. Gezien verscheidene internationale experts en analisten aanhalen dat de situatie aan het verslechteren is voor burgers, dient het CGVS hiermee wel degelijk rekening te houden bij haar beoordeling. Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Het CGVS is aldus niet enkel verplicht om met de veranderende actuele situatie rekening te houden, doch ook is zij gehouden om met persoonlijke elementen rekening te houden die leiden tot een hoger risico om slachtoffer te zijn van willekeurig geweld bij een eventuele terugkeer.

Dat de verzoeker in dit kader wenst te wijzen op het feit dat hij meer dan zes jaar verblijft in volgens de Taliban "een niet- moslim land" en aldus als "verwestersd" gepercipieerd zal worden bij een terugkeer naar Afghanistan (zie supra).

Dit is uiteraard een persoonlijk omstandigheid die het risico verhoogd om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker kan hiervoor ook verwijzen naar rechtspraak van uw Raad.

(...)

Dat de reeds hierboven aangehaalde persoonlijke omstandigheden, indien niet voldoende om in aanmerking te komen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut, minstens in aanmerking genomen dienen te worden bij de beoordeling omtrent de subsidiaire beschermingsstatus.

Echter houdt het Commissariaat- Generaal hiermee geen rekening. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op."

Verzoeker gaat vervolgens in op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt:

"Dat de actor in Afghanistan de overheid is, met name de Taliban. Dat tijdens het vorige schrikbewind van de Taliban Afghanen nog veelvuldig een beschermingsstatus in België kregen (zie jaarverslag CGVS 2001-2002 m.b.t. jaren 1988 – 2000).

Echter gaat het CGVS niet in op de precaire humanitaire situatie dankzij het handelen van de Taliban en de strikte en vergaande toepassing van de Sharia."

Verzoeker citeert uit algemene landeninformatie en voert aan:

"Dat verzoeker derhalve een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan, meer bepaald foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet!

Dat het CGVS de humanitaire situatie en de mensenrechtenschendingen volledig uit het oog verliest.

In het Nanssenrapport wordt de vergelijking gemaakt naar analogie met het bewind gehanteerd door Al Shabaab in delen van Somalië (beschikbaar op <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>). Dat de Somalische verzoekers afkomstig uit een regio waar Al Shabaab zijn strikte toepassing van de Sharia hanteert in België de subsidiaire bescherming worden toegekend. En niet omwille van de algemene veiligheidssituatie of de mate van gevechten maar omwille van de vergaande toepassing van de Sharia. Verzoeker in de hierboven aangehaalde omstandigheden terugsturen naar Afghanistan is weldegelijk een onmenselijke en vernederende behandeling en maakt derhalve dat artikel 3 EVRM geschonden wordt. Opnieuw dringt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zich op.”

Verzoeker doet voorts een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent de precare sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan, dewelke volgens hem wel degelijk een zorgwekkend niveau behalen “*waardoor verzoeker bij een terugkeer terecht zal komen in een situatie die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt overeenkomstig artikel 48/4 Vreemdelingenwet*”.

Verzoeker vervolgt:

“Dat het CGVS motiveert dat deze precare situatie niet te wijten is aan de Taliban, is frappant.

Zij haalt allerlei redenen aan om aan te tonen dat de precare socio-economische situatie al bestond in Afghanistan voor de machtsovername van de Taliban. Het CGVS is hierin ook deels correct, door dit te stellen, doch zij negeert volledig dat deze situatie sinds de machtsovername, enkel maar is verslechterd. Het CGVS somt verscheidene factoren op om aan te tonen dat de precare humanitaire situatie reeds bestond, doch verliest uit het oog dat al deze redenen wel degelijk in verband kunnen worden gebracht met de machtsovername door de Taliban!

Zij probeert zich te verschuilen achter reeds bestaande factoren, doch negeert dat de situatie enkel maar is verergerd sinds de machtsovername door de Taliban. Dit getuigt van weinig zorgvuldig bestuur.”

Tevens vestigt verzoeker in dit kader opnieuw de nadruk op het arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen velde op 31 maart 2022, waarin geoordeeld werd dat verder onderzoek noodzakelijk was, en stelt hij:

“Dat het Commissariaat-Generaal in haar huidige beslissing, niet aantoont dat de precare situatie niet te wijten is aan de Taliban, minstens dat deze situatie verslechterd is.

Meer zelfs. Zij probeert zich te verschuilen achter allerlei reeds aanwezige factoren, om te stellen dat deze situatie al aanwezig was in Afghanistan, en dat de machtsovername door de Taliban hier geen invloed op heeft gehad.”

Verzoeker wijst andermaal op en citeert uit algemene landeninformatie. Verder betoogt hij:

“Hierbij wenst verzoekende partij ook nog op te merken dat in het kader de beoordeling omtrent de humanitaire situatie in Afghanistan, verzoeker reeds in zijn vorige verzoeken medische documenten heeft toegevoegd die aantonen dat de verzoekende partij lijdt aan een chronische hepatitis B- besmetting.

Verzoeker heeft in het kader hiervan al verschillende medische opvolgingen gehad.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat hiermee rekening is gehouden, noch heeft verzoeker de kans gekregen om de nodige verklaringen te geven over wat zijn actuele medische opvolging is betreffende zijn chronische hepatitis B besmetting.

Dat dit ook geen onbelangrijk element is, gezien medische behandelingen op dit moment in Afghanistan bijna onbestaande zijn.

De toegang tot medische voorzieningen wordt niet altijd gegarandeerd in Afghanistan, noch werd er in casu met verzoekers situatie rekening gehouden, of hij wel de nodige toegang zal hebben, omwille van zijn profiel als ‘verwesterd’ :

(...)

Hoewel het CGVS op de hoogte is van zijn medische problematiek, wordt er hier in de bestreden beslissing geenszins rekening gehouden met verzoekers medische situatie.

Mocht verzoeker gehoord zijn geweest, had ook hier de nodige informatie gevraagd kunnen worden en zou verzoeker de kans gekregen hebben hierover verklaringen af te leggen.”

Verzoeker concludeert:

“Verweerster onzorgvuldig te werk is gegaan bij de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

De verweerster heeft nagelaten de vrees van de verzoeker zorgvuldig te beoordelen en onvoldoende rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Op meerdere gronden dient verzoeker een beschermingsstatuut te worden toegekend.

Nansen concludeert:

(...)

De verzoeker dient te worden erkend als vluchteling, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

Het Commissariaat- Generaal schendt in de bestreden beslissing de motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsprincipe, het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel, doordat niet alle feitelijkeheden en elementen uit het dossier in rekening werden gebracht."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"-In hoofdde: de bestreden beslissing te hervormen en verzoeker:

a) te erkennen als vluchteling in de zin van artikel 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet ;

b) de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad van oordeel is dat verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling ;

-In ondergeschikte orde: de bestreden beslissing te vernietigen indien bijkomende onderzoek noodzakelijk blijkt, en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat- Generaal voor verder onderzoek".

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog enkele aanbevelingsbrieven (bijlagen 3-6), een kopie van zijn verzoekschrift tot humanitaire regularisatie (bijlage 7), een aantal foto's (bijlage 8) en algemene landeninformatie, persartikels en rechtsleer (bijlagen 9-31) bij het verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoeker legt eind juni 2022 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Het gaat vooreerst om verschillende getuigenissen van vrienden en kennissen van hem in België en foto's die hij neerlegt ter staving van zijn verregaande integratie in de Belgische samenleving. Uit deze stukken blijkt volgens verzoeker dat hij zeer gekend is in het Gentse uitgangsleven, ingeburgerd is en niet terug kan naar een land dat door de taliban wordt geregeerd.

Daarnaast gaat het om een aantal stukken inzake zijn vrijwilligerswerk, waarmee verzoeker wenst aan te tonen dat hij zeer werkbereid is.

Ten slotte gaat het om enkele foto's van verzoekers leven in België. Eén van deze foto's werd zelfs gepubliceerd op de LinkedIn-pagina van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, tijdens de festiviteiten rond wereldvluchtelingendag.

Verzoeker herhaalt dat hij met deze stukken wil aantonen dat hij op zeer verregaande wijze is geïntegreerd in België, waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan risico loopt omwille van 'verwestering'.

3.1.2. Verzoeker legt op 10 januari 2023 andermaal nieuwe elementen neer door middel van een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Vooreerst gaat het om een arrest dat in oktober 2022 werd gevelde door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en waarin er geoordeeld werd dat 'verwestering' weldegelijk dient te worden onderzocht en ook kan leiden tot de toekenning van bescherming. Volgens hem kan de motivering uit dit arrest worden toegepast op zijn situatie.

Daarnaast gaat het om enkele bijkomende stukken (twee deelcertificaten, een bon ter bedanking, een aantal foto's en een aanbevelingsbrief van een persoon met wie hij een nauwe band vertoont) aan de hand waarvan verzoeker zijn 'verwestering' wilt aantonen.

3.1.3. Verzoeker legt op 13 juli 2023 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota nogmaals nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

Het betreft vooreerst een aantal arresten van de Raad die verzoeker omschrijft als "*principe arresten*" en volgens dewelke verwestering bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming dient te worden onderzocht en kan leiden tot de toekenning van een beschermingsstatus. Volgens verzoeker kunnen de motieven zoals opgenomen in deze arresten ook toegepast worden op zijn persoon.

Daarnaast gaat het om een aantal bijkomende stukken aan de hand waarvan verzoeker zijn 'verwestering' wilt aantonen. Meer bepaald betreft het enkele deelcertificaten, een aanbevelingsbrief van verzoekers leerkracht, foto's inzake verzoekers leven bij zijn pleeggezin in België, foto's met betrekking tot activiteiten voor de vzw Anamma waaruit blijkt dat verzoeker zich onze normen en waarden volledig heeft eigen

gemaakt, uitgaat met vrouwen, alcohol drinkt en af en toe rookt en enkele video's en foto's inzake verzoekers uitgaansleven in Gent met de vrijwilligers en een promofilmje voor een festival.

3.2. Verweerder legt op 26 juli 2023 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 15).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal vooreerst niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of verweerder *in casu* al dan niet terecht heeft besloten dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

4.2. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij, verwijzende naar artikel 41 van het Handvest, tracht te laten uitschijnen dat zijn recht om te worden gehoord te dezen zou zijn geschonden.

Verzoeker gaat met dit betoog vooreerst immers voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Dient verder te worden vastgesteld dat noch verzoeker, noch diens advocaat naar aanleiding van de gewijzigde situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst aan verweerder verzocht om een (nieuw) persoonlijk onderhoud. Evenmin reikte één van hen aan verweerder in dit kader zelf en spontaan ook maar enige bijkomende, nuttige en concrete informatie aan. Zij hadden hiertoe nochtans ruimschoots de mogelijkheid alvorens de bestreden beslissing op 7 juni 2022 werd genomen. Bovendien mocht dit, te meer daar verzoeker er expliciet van in kennis werd gesteld dat het CGVS niet verplicht was om hem opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud (administratief dossier, verklaring volgend verzoek), van hen worden verwacht. In dit licht, wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht gesteld: *“Het CGVS is er zich van bewust dat de verklaringen die u bij de DVZ op 14 juli 2021 hebt afgelegd in het kader van uw vijfde verzoek dateren van vóór dat de taliban in augustus 2021 de macht overgenomen hebben, en erkent dat er met de machtsvername een nieuwe situatie in uw land van herkomst is ontstaan. Er moet worden benadrukt dat, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, er redelijkerwijze van u kan verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Er moet echter worden vastgesteld dat u sinds de machtsvername geen enkel concreet element heeft meegedeeld. Het CGVS heeft tevens onderzocht of er, na onderzoek van de nieuwe situatie in Afghanistan en op basis van het geheel van de elementen en de vaststellingen in uw dossier, indicaties zijn van elementen die een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie, maar kwam tot de vaststelling dat er geen zulke indicaties in uw hoofde aanwezig zijn. Mocht dit toch het geval zijn geweest en zouden er dergelijke indicatie zijn geweest, dan zou een nieuw persoonlijk onderhoud georganiseerd zijn. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt echter dat het CGVS een duidelijk zicht heeft op alle relevante aspecten in het licht van de machtsvername en uw persoonlijke situatie en profiel en dat er geen indicaties zijn dat in uw geval een bijkomend persoonlijk onderhoud noodzakelijk moet worden geacht.”*

Waar verzoeker in het verzoekschrift alsnog een aantal elementen aanvoert die volgens hem de impact op zijn persoonlijke situatie aantonen en waar hij verweerder verwijt dat hiermee geen of onvoldoende rekening werd gehouden en dat hij hierover niet (opnieuw) werd gehoord, dient, aangezien verzoeker van deze elementen ten overstaan van het CGVS geen melding maakte en aan het CGVS niet verzocht om te worden gehoord, dan ook te worden vastgesteld dat zulks niet aan verweerder kan worden toegeschreven en niet impliceert dat zijn recht om te worden gehoord zou zijn geschonden.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verzoeker de kans had om middels het onderhavige verzoekschrift en in de loop van onderhavige beroepsprocedure en door middel van aanvullende nota's bijkomende verklaringen af te leggen, eventuele toevoegingen te doen en de nodige bijkomende stukken en informatie te verstrekken inzake zijn verzoek om internationale bescherming en dat hij de mogelijkheid om dit verzoekschrift en zulke aanvullende nota's in te dienen ook heeft benut.

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.5. Het onderhavige verzoek betreft verzoekers zesde verzoek om internationale bescherming in België.

De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

Verzoeker stelt in het kader van zijn onderhavige, zesde verzoek om internationale bescherming, andermaal een Afghaan te zijn, afkomstig van het dorp Tarakhel in het district Qarghayi in de provincie Laghman.

Van verzoeker mocht en mag, als verzoeker om internationale bescherming, in dit kader verwacht worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker

om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker niet de minste poging onderneemt teneinde de bestreden beslissing aan te vechten of te betwisten doch deze beslissing geheel ongemoeid laat waar gemotiveerd wordt:

“In voorliggend geval moet worden benadrukt dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit het district Qarghayi van de provincie Laghman. Daar u niet de waarheid vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Uw tweede, derde, vierde en vijfde verzoek werden allen afgesloten met een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). U ging tegen geen van deze beslissingen in beroep. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerdere verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

U brengt in het kader van uw huidige verzoek echter geen elementen aan die de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw herkomst uit het district Qarghayi van de provincie Laghman herstellen zodat er ook in het kader van uw huidige verzoek geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw regio van herkomst in Afghanistan en logischerwijze evenmin aan uw verklaringen over de problemen die u er zou hebben gekend en welke aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen. Wat betreft uw problemen met de taliban die nog steeds naar u op zoek zouden zijn en u bij terugkeer naar Afghanistan zouden vermoorden omdat u niet met hen wilde samenwerken dient vastgesteld te worden dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het relaas dat u in het kader van uw vorige verzoeken uiteenzette (Verklaring volgend verzoek 16/10491/V, vraag 19). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Verder legt u een brief voor van uw advocaat waarvan uzelf niet weet wat deze juist inhoudt (Verklaring volgend verzoek 16/10491/V, vraag 18). Het feit dat u aangeeft dat u de inhoud van deze brief niet kent, maakt het erg vreemd dat u deze brief opwerpt als nieuw element in uw volgende verzoek.

De kritiek die uw advocaat uit op het onderzoek dat door het CGVS in het verleden gevoerd werd naar aanleiding van uw volgende verzoeken, bevat echter geen nieuwe elementen die een ander licht kunnen werpen op de eerdere weigeringsbeslissingen die u ontving. Hierbij dient ook gewezen te worden op het feit dat er geen beroep werd ingediend tegen de laatste vier weigeringsbeslissingen die u in het verleden ontving. Een volgend verzoek kan hierbij niet gebruikt worden als beroep tegen een eerdere beslissing na het verstrijken van de beroepstermijn. Indien u niet akkoord ging met de vorige beslissingen, diende u de geijkte procedure te volgen om uw kritiek kenbaar te maken. Hetgeen in casu niet gebeurde.

Uw advocaat haalt in deze brief ook aan dat de door u voorgelegde identiteitsdocumenten, en in het bijzonder uw Afghaanse paspoort dat u voorlegde in uw vierde volgende verzoek, niet aan een grondig onderzoek door het CGVS onderworpen werden. Het betoog van uw advocaat over uw paspoort doet echter geen afbreuk aan de eerdere beoordeling. Dit betoog gaat immers volledig voorbij aan volgende vaststellingen die werden gemaakt in het kader van uw vierde volgende verzoek. Zo werd opgemerkt dat

u tijdens uw voorgaande verzoeken steeds had verzwegen dat u in het bezit was van een Afghaans paspoort (verklaring volgend verzoek 1610491W, vraag 18). Bovendien kan op basis van dit paspoort enkel worden opgemaakt dat u in de provincie Laghman geboren bent. Nergens in dit document wordt vermeld dat u effectief in het district Qarghayi heeft gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. Dit paspoort kan dan ook niet als bewijsstuk aanvaard worden om de geloofwaardigheid van uw verklaring over uw regio van origine te herstellen. Tevens moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. De redenering van uw advocaat dat het paspoort niet op een corrupte manier verkregen kan zijn, daar het paspoort dateert van 14/04/2015, en dus van voor uw eerste verzoek om internationale bescherming van 07/01/2016 houdt geen steek. Uw herkomst werd op basis van uw eerdere verklaringen als niet geloofwaardig bestempeld door het CGVS en de RvV. Het betoog van uw advocaat doet hier geen afbreuk aan."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, daar verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind.

Verzoeker heeft gelet op het voorgaande ook in het kader van zijn huidige, zesde verzoek om internationale bescherming aldus op ernstige wijze verzaakt aan de op hem rustende medewerkingsplicht, zoals hoger omschreven. Verzoeker weigert gelet op de voormelde vaststellingen tot op heden moedwillig klaarheid te scheppen over en maakt het aldus onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op zijn werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) voor zijn vertrek, levensloop, profiel, achtergrond, situatie en problemen.

Bijgevolg maakt verzoeker het door zijn eigen toedoen onmogelijk om zijn werkelijke nood aan bescherming in te schatten, is zijn verwijzing naar of een eventueel aftoetsen ten aanzien van informatie over de situatie in zijn zelfverklaarde land en regio van herkomst (onder meer de omstandigheden onder het talibanregime en de algemene veiligheidssituatie in dit land, de sociaal-economische en humanitaire omstandigheden aldaar, de situatie voor personen die er als verwesterd worden beschouwd en de moeilijke toegang, al dan niet omwille van gepercipieerde verwestering, tot de nodige medische behandeling) verder niet dienstig en kan hij hiermee geenszins volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er te dezen nieuwe elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker dient het bestaan van een nood aan bescherming in de zin van voormelde artikelen immers *in concreto* aannemelijk te maken en kan daarbij niet volstaan met een loutere verwijzing naar de situatie in een bepaald land of een bepaalde regio. Hij dient tevens een verband aan te tonen tussen deze situatie en zijn persoon. Hier blijft hij, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

De Raad benadrukt in dit kader dat het hem niet toekomt om te speculeren over de werkelijke herkomst, verblijfplaats(en) en achtergrond van verzoeker voor zijn komst naar België, over verzoekers reële levensloop, profiel, situatie en problemen en over de vraag of verzoeker, gelet op al deze elementen, al dan niet afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio waar geen risico op vervolging of ernstige schade aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat zulk risico in zijner hoofde niet voorhanden is.

4.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoeker geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

4.7. Gezien verzoeker blijkens het voormelde niet kan worden beschouwd als vluchteling in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, mist artikel 33 van dit verdrag *in casu* verder toepassing en kan dit artikel door hem niet dienstig worden ingeroepen.

4.8. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat of op welke wijze het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.9. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT